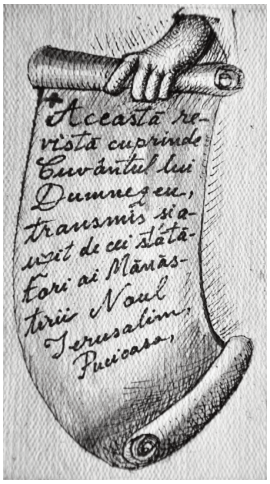
Fundația Sfânta Virginia – Cetatea Sfântă Noul Ierusalim

www.noulierusalim.ro www.noul-ierusalim.ro

202

Editura
RO-EMAUS
București
2012

92 + Noul Ierusalim

Cuvântul lui Dumnezeu

O, Tată Savaot, o, Tatăl Meu, să cadă această despărţitură, că Mi-e dor de credinţă adevărată în om, Tată! E departe, departe de Noi omul, chiar dacă Noi suntem atât de aproape de el! O, până când, Tată, această despărţire? Iar Tatăl Mă aude şi-Mi spune:

— Când omul se va schimba în umilinţă ca şi Dumnezeu, atunci nu va mai fi despărţit de Noi şi Ne va vedea, şi va vedea omul pe cele ale Domnului, care au fost şi sunt şi vor fi, şi care vor rămâne pe vecii, o, Fiule scump. Amin.

pagina 9

În acest număr:

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Cu duhul mângâierii Îmi acopăr locul coborârii cuvântului Meu din zilele acestea şi Îmi înviorez şi Îmi trezesc la lucru sfânt poporul care stă înaintea Mea, sub povaţa Mea, sub facerea Mea în grădinile Mele cu el, grădinile slavei, căci trebuie să am cu cine să grăiesc pe pământ dacă Mi-am făcut cale ca să vin. Vin pe pământ cuvânt de facere, de naştere din nou a lumii şi lucrez pentru înnoirea a toate, căci scris este pentru sfârşit de timp între Mine şi Tatăl: *«Noi le facem pe toate!»*. Amin.

Sunt Domnul Iisus Hristos şi sunt Mângâietorul celor ce cred în Mine şi Mă au de Dumnezeu al lor şi cer de la Mine ceea ce trebuie cărării lor cu Dumnezeu. Sunt cu mama Mea Fecioara în zi de serbare pentru ea şi Ne aşezăm cuvânt pentru cei ce Ne cunosc coborârea, şi apoi Ne împărţim celor ce Ne aşteaptă de pe pământ prin acest izvor de cuvânt. Credinţa rugăciunii, această putere face minuni şi semne mari pe pământ prin cei ce cred aşa. Credinţa strigării spre Dumnezeu, Cel ce poate da celor ce-I cer Lui, această putere trebuie învăţată de la Dumnezeu, nu de la om, căci omul nădăjduieşte nu-

mai pentru cele de jos când Îi cere Domnului pentru el. Credinţa însă îi dă omului pe cele cerute de el de la Domnul, dar această credinţă trebuie povăţuită, ca să aibă ea rod şi pentru cer, nu numai pentru cele pentru pământ cerute.

Se duc oameni îndureraţi, se duc şi fac drum lung şi paşi mulţi până la locul unde se poartă ei ca să mijlocească cu rugăciune la o icoană, la un preot vestit pentru darurile lui, şi aceia se umilesc dacă se duc, iar umilinţa lor le întăreşte duhul rugăciunii, credinţa rugăciunii lor şi credinţa în cel ce rosteşte rugăciuni pentru ei, iar credinţa lor împlineşte rugăciunea lor. Dar dacă ar fi ei aproape de locul unde călătoresc cu arsură de suflet în ei, ar păli focul din inima lor, n-ar mai arde de credinţă dorul şi pasul lor cel călător.

Călătoresc mulţi spre locuri sfinţite de sfinţi, spre locuri de rugăciune ca să ceară de la Dumnezeu ajutor pentru nevoile lor de pe pământ, şi puţini din ei au iubire de Dumnezeu cu împlinirea vieţii lor plăcută Domnului. Mă umilesc Eu, Domnul, Mă umilesc pentru fiecare şi le dau după credinţa lor, după umilinţa în care îi aduc necazurile faptelor lor din viaţă, căci faptele omului îi atrag lui necazuri fel de fel. Omul învaţă mai mult la bătrâneţe, când îl ajunge durerea pentru faptele care i-au strâns lui durere, iar dacă ar mai fi odată să fie tânăr n-ar mai face relele tinereţii, căci ar avea minte. Trebuie însă să înveţe el credinţa rugăciunii, căci durerile îl învaţă pe om, aşa cum pe împăratul David l-au învăţat durerile şi spunea el adesea Domnului: *«Nu pomeni, Doamne, păcatele tinereţilor mele şi nu mă părăsi pe mine la vremea neputinţei mele!».* O, aşa se ruga cel trecut prin viaţă şi prin păcat, şi cu durere se ruga, iar rugăciunea cea plină de umilinţa durerii Îl umileşte pe Domnul şi Se apleacă după cel durut şi pune mângâierea rugăciunii peste el şi aduce lui apoi alin.

Vă învăţ pe voi, fiilor ascultători de Dumnezeu, fii ai cuvântului Meu cel de azi, că voiesc să ia de la voi mulţi învăţătura Mea, şi s-o găsească pentru ca s-o ia. Rugăciunea trebuie trăită, măi fiilor, iar împlinirii ei îi trebuie credinţă. Cea mai dulce bucurie a Mea este să-l văd pe cel rugător că ştie să Mă bucure cu rugăciunea lui, cu felul ei, cu aluatul ei, că mulţi Mă apleacă prea greu ca să le fac pe plac şi ca să le dau ceea ce nu foloseşte sufletului lor, ci numai vieţii lor de pe pământ. Omului îi trebuie rugăciune pentru iertare de toate păcatele lui, cu care M-a îndurerat şi M-a pus pe cruce, căci pentru toate păcatele oamenilor de până atunci şi de după aceea am fost Eu pus pe cruce atunci. De păcat am fost pus pe cruce, dar câţi se înfioară pentru păcatul lor pentru care Eu, Domnul, am fost înţepat, am fost batjocorit la moarte pe cruce şi la chin batjocoritor din partea celor ce au împlinit această Scriptură atunci?

O, fiilor, trebuie trăită rugăciunea şi trebuie să se roage cu adevărat cei ce se strâng spre rugăciune. Dacă rugăciunea este trăită, se vede apoi împlinită înfăţişarea ei prin împlinirea ei, dar mai întâi de orice fel de rugăciune trebuie să se roage omul mult şi mereu pentru iertarea păcatelor lui.

O, dacă glasul rugătorului nu-i ţine treji şi vii pe cei ce aud cuvântul rugii lui, atunci cel rugător nu este atent pentru cei lângă el adunaţi spre rugăciune. O, altfel s-ar sui la cer şi ar veni înapoi împlinirea rugăciunii trăite de către cei ce o rostesc pe ea din carte. Felul cum este rostită rugăciunea aduce sau nu împlinirea ei. Slujitorul care nu are toată grija să fie pătrunzătoare şi trăită de toţi rugăciunea rostită de el, acela nu are grijă de Dumnezeu în clipa rugăciunii şi nici de cei ce vin să se înfăţişeze Domnului prin mijlocirea lui. Rugăciunea cea trăită spre Dumnezeu stârneşte inima şi lacrima şi fiorul întâlnirii cu Domnul a celor rugători, iar altfel ea este seacă, şi tot aşa are şi rod, rod sec, inimă în care nu a trăit rugăciunea. O, dacă vremea rugăciunii nu aduce descoperiri de sus pentru suflet şi părtăşie cu sfinţii şi cu cele ce nu se văd, atunci ea n-a trecut hotarul spre locul unde caută ea, iar vremea rugăciunii nu este răscumpărată, nu rămâne pe vecii şi nu duce în vecii pe om.

O, dacă omul ar trăi rugăciunea cea pentru sufletul lui, ar fi altfel omul. Cel ce este în închisoare se culcă îndurerat când adoarme şi se scoală din somn tot îndurerat şi se vede mereu închis şi că nu este liber şi că este departe de ai săi de pe pământ, şi aşteaptă cu durere să vină ziua să fie eliberat şi nădăjduieşte îndurerat me-

reu. O, aşa ar fi să fie şi omul, şi ar fi să-l doară mereu pentru păcatele care-l ţin rob sub ele, căci păcatul este adevărata închisoare a omului, robia amăgitoare a vieţii lui, a mersului lui spre acasă.

Păcatul este depărtarea omului de Părintele lui, de Mântuitorul lui, Care îl ştie pe om închis de diavol sub păcat. Ar fi să fie îndurerat omul ori de câte ori se culcă şi se scoală şi ştie că are peste viaţa lui păcatul în care a fost şi în care este. Pentru iertarea lui ar fi să se roage omul cel mai mult, cel mai durut, căci omul este mult păcătos, iar păcatul îi aduce rodul lui, şi numai apoi se duce omul spre locuri sfinţite de sfinţi ca să ceară de la Domnul şi de la sfinţi ajutor şi mijlocire peste necazurile lui cele de la păcat.

O, de închisoare omul vrea să scape, dar de păcat nu prea vrea. El se mângâie cu păcatul, săracul. Ar fi să se mângâie şi cu durerea cea de la păcat, căci Domnul este drept cu omul, dar omul nu s-a deprins cu dreptatea cea pentru toate, şi aleargă el la locuri de rugăciune, la icoane vestite pentru facere de minuni şi caută ajutor peste neputinţele lui şi se umileşte şi cere şi primeşte, căci Eu, Domnul, Mă umilesc mult, după umilinţa în care îl aduc pe om necazurile lui.

Mi-e milă de om. El vrea de la Mine multă milă şi se apleacă şi-Mi cere să-i dau. Atâta doar are el nevoie de Mine. Ce să-i fac dacă altfel n-a învăţat să facă şi să poată? Cine să-l înveţe să-i fie şi lui milă de Mine, să-Mi dea şi el ce-i cer? Îi cer iubire de Dumnezeu, îi cer omului binele lui, statul lui cu Dumnezeu şi statul Domnului cu el, în trup şi în loc sfinţit de el, dar el nu ştie cum să împlinească aceasta. Ştiu însă cei ce vin şi se dau Mie de ajutor, şi aceştia nu trebuie să se înveţe cu Dumnezeu, ci trebuie să-I lucreze Lui, aşteptându-L să vină, aşteptându-L mereu, şi trebuie să-L iubească aşa, aşteptându-L pe El, căci dacă nu-L iubesc, nu-I lucrează şi nu-L aşteaptă. O, cine este cel ce stă degeaba când ştie că este să vină la el cineva mare? O, popor al cuvântului Meu cel de azi, o, fiilor, aşa să fiţi voi, aşa să lucraţi când ştiţi că vin la voi mereu şi că vă sunt Stăpân, şi aşa să Mă aşteptaţi, lucrându-Mi Mie. O, aşa să lucraţi dacă v-aţi aplecat să fiţi ai Mei, lângă Mine şi cu Mine la greul Meu cel de azi pentru înnoirea a toate. Frumosul şi curatul, pe care le lucraţi voi înaintea Mea peste toate cu voi, acestea sfinţesc totul, acestea Îmi pregătesc Mie locaş şi stat cu omul pe pământ, şi iată, nu ştiu aceasta cei ce aleargă după locuri sfinte. O, nu locurile sfinţesc, ci oamenii sfinţi sfinţesc locurile sfinte, păstrându-le apoi aşa şi păstrându-se ei pentru ele sfinţi, ca să poată să fie Domnul cu oamenii pe pământ, căci Eu numai pe locuri curăţate şi sfinţite şi păstrate curate şi sfinte, numai acolo pot să locuiesc, şi pot cu cei ce se curăţesc şi se sfinţesc şi priveghează aşa şi păstrează aşa pentru Domnul locurile sfinţite de ei. O, cine ştie să înţeleagă aşa puterea locurilor sfinţite? Cine mai este pe pământ cel ce aşteaptă aşa pe Domnul?

O, mamă Fecioară, mama Mea scumpă, e ziua ta de pomenire în această zi. Am aşezat pe masa poporului Meu învăţătură pentru credinţa rugăciunii, mamă. Tu eşti chezaşă la Dumnezeu pentru cei ce Mă slăvesc cu dor şi cu laudă înaltă până la cer, mamă. O, aşa te-ai arătat tu atunci, în ziua aceasta în văzduhul bisericii Vlahernei, când ceată mare de creştini lăudau pe Domnul în zi de duminică şi privegheau înaintea cerului pentru viaţa lor cu Dumnezeu, iar tu ai stat în văzduhul bisericii deasupra lor cu slavă înconjurată şi ţi-ai întins omoforul peste ei, iar cel ce te-a văzut atunci în văzduh, nebunul de dragoste de Dumnezeu şi de sfinţii lui, a trezit el spre această descoperire pe ucenicul său şi l-a întrebat: *„Vezi, oare, tu pe Împărăteasa, Maica Domnului, stând în slavă şi acoperind sub omoforul ei poporul adunat?”. „Văd, o, văd, părinte, văd, şi mă prinde spaima de această arătare acum, aici”*. Aşa i-a răspuns ucenicul cel credincios părintelui său cel minunat în iubire şi în rugăciune.

Sărbătorim acum această zi atunci trăită de cei mulţi din Vlaherne, şi te dau cuvânt de povaţă peste cei ce iubesc pe Domnul, mamă. Are nevoie de învăţătură din cer cel credincios, aşa cum au avut nevoie de arătarea preaslăvită a ta cei din vremea aceea, când tu te-ai arătat lor în văzduhul bisericii, după ce ei au slăvit pe Domnul toată noaptea aceea, mamă. O, de-ar şti şi ei, cei ce Ne laudă cu rugăciune şi cu cântări, de-ar şti şi ei să Ne dea şi ei mângâierea care Ne

poate mângâia pe Noi, o, mamă!

— *Iubirea Ta, Doamne şi Fiule scump al meu, e mult s-o înţeleagă omul cel neînvăţat de Tine din cer pe pământ. O, e tot o lacrimă cerul de sfinţi după iubire de pe pământ spre cei din cer.*

Nu mai păstrează nimeni locurile curate pentru Tine şi pentru sfinţi, Doamne. Toate sunt ale oamenilor, care sunt peste tot. Slujitorii din locurile sfinţite nu au trăire sfântă, iar cei ce merg spre locurile acelea pentru închinare, nu ştiu aceştia durerea aceasta a cerului de la cei ce stau şi stăpânesc peste locuri sfinţite, fără ca ei să se sfinţească pentru ele şi să stea sfinţi pe ele. O, nu mai avem locuri sfinţite pentru Noi, Fiule scump. Ne umilim mult, căci omul ne cere pentru el peste tot, iar pentru noi cu el nu Ne mai cere omul.

Am stat în văzduh în biserica din Vlaherne atunci şi m-am arătat semn ceresc peste cei adunaţi la cântare de slavă, şi am întins apoi peste ei omoforul meu, ca mulţumire pentru slava adusă nouă în zi de duminică, zi de adunare a lor sub numele Tău, dar oamenii nu se sfinţesc pentru Tine, o, Doamne. De atunci stă această zi de sărbătoare scrisă în biserică şi pomenită ea de cei slăvitori, dar dacă şi cu fapta lor ar slăvi ei pe Domnul, atunci ar fi întreagă iubirea lor şi adevărat graiul slăvirii lor şi jertfa inimii lor.

Stă diavolul cu capcana desfăcută larg peste tot pe unde poate să-i cadă pe oameni sub păcatul părerii de sine, ca să nu poată coborî peste ei daruri de la Dumnezeu, aşa cum purta daruri şi descoperiri prin dar cel ce m-a văzut pe mine în văzduhul bisericii şi m-a mărturisit atunci uceniculuisău şi i-a deschis acestuia ochii ca să vadă arătarea cerească. Omul se bucură să fie grăit de bine de Dumnezeu şi de oameni şi se bucură să fie mângâiat şi lăudat, dar se întristează când este grăit de rău, o, Doamne. O, nu ştie omul ce este bine pentru el, Fiule scump. Numai cât îl vorbeşte pe cineva de bine, numai cât îi spune cineva partea lui cea bună, fie lui, fie altuia cele despre el bune, gata şi diavolul se pregăteşte să-l pice cumva, să-l păteze cumva pe acela cu părerea de sine, să-l pişte de inimă, să-i strice umilinţa şi aplecarea şi puterea lui cea bună, şi

numai ce-l vezi pe acesta că-şi schimbă umilinţa şi frumuseţea ei cea de sus, aplecarea inimii şi blândeţea ei şi smerenia faptelor lui.

O, Fiule scump Iisus al meu, dacă rugăciunea celor adunaţi înaintea Ta nu aduce ea descoperiri cereşti peste ei, e slabă, e mică rugăciunea lor şi nu se face ea minune peste ei. Trebuie glas de rugăciune, Fiule scump. Trebuie inimă aprinsă pentru Tine şi duioşie multă în ea, iar credinţa rugăciunii trebuie să-i cuprindă cu putere pe cei rugători. Trebuie slujitori tari pentru glasul rugăciunii bisericii, căci trebuie Tu să vii acum cu cele din urmă împliniri ale împărăţiei Tale cu oamenii, Fiule scump, şi trebuie cerute acestea, şi de pe pământ trebuie să vină glasuri rugătoare cu fierbinte strigare, cu duioasă chemare ca să vii. N-ar mai trebui să se audă altfel de grăiri de rugăciune spre cer de la cei fierbinte rugători, decât glasuri care să Te cheme pe Tine să vii şi să-Ţi înteţeşti venirea şi să-Ţi întăreşti împărăţia Ta cu ei, o, Doamne Împărat peste făpturi. O, cine Te mai cheamă să vii? Cine cu adevărat ştie ce este venirea Ta, Fiule scump, Care vii? E vremea să vii, şi de aceea vii şi tot mereu vii. Ne punem nădejdea în fiii cuvântului Tău cel de azi, coborât peste ei din gura Ta pentru pregătirea lor cea mare înaintea Ta, pentru statul lor cu Tine pe pământ înaintea Ta, o, Doamne scump. Să înveţe fiii poporului cuvântului Tău glasul cel dulce al cuvântului rugăciunii lor spre Tine, Doamne, şi toţi să stea cuprinşi sub glas de rugăciune rugătoare cu foc, cu inimi aprinse, o, Doamne. Credinţa rugăciunii Te va aduce, şi apoi ea îl va aduce pe om la Tine, va aduce venirea omului, şi venirea Ta apoi, o, Fiule scump, Care aştepţi să vii şi să fii cu oamenii pe pământ.

Binecuvintez mereu înaintea Ta pământul român pentru slava Ta de pe el, o, Doamne. Păstrează-l şi ocroteşte-l mereu şi slăveşte-Te din el peste pământ şi scrie-Te biruitor de pe acest tron, şi munte de slavă să-l arăţi pe el peste pământ. Eu aşa aştept, eu aşa Te aştept, de pe vatra neamului român să stai Mântuitor şi biruitor cu împărăţia Ta, şi toiag de cârmuire să Te faci peste neamuri. Şi acum Îţi dau loc cu cuvântul Tău cel scump, căci Tu eşti Fiul Tatălui şi eşti Cuvântul Lui, o, scumpul meu Fiu Iisus, şi ai de la Tatăl cuvântul şi îl împlineşti pe el, şi Te faci semănător, o, Doamne scump, şi creşte rodul lui, căci ce este scris vine spre arătare, o, Fiule scump. Amin.

—— E mult cuvântul Meu peste poporul cuvântului Meu, o, mamă. Mă mângâi când îi pot grăi lui, când am cu cine să-Mi grăiesc cuvântul.

O, să Mă mângâi şi tu, măi poporul Meu, şi să stai cu Mine de vorbă, fiule, că n-am cui să-i mai grăiesc pe pământ, căci omul grăieşte ca el, nu ca Dumnezeu, şi nu-i place lui să grăiască Domnul cu el, căci el are gura deprinsă cu deşertăciuni şi miroase urât cuvântul gurii lui, după cum şi învaţă el învăţătură urât mirositoare de pe pământ, de la deşertăciunea cea de pe pământ. Şi precum ceea ce mănâncă omul cu gura iese apoi prin dos din trupul lui şi miroase urât şi strică mirosul din jur, tot la fel, ceea ce culege el cu mintea şi cu inima mult şi fără de măsură, iese apoi prin graiul gurii lui, prin suflarea gurii lui cu multul şi miroase urât şi face urât peste mulţi în jur, şi nu poate Domnul sta lângă gura omului cu vorbire goală, vorbire ca pe pământ.

Să Mă mângâi cu tine, măi poporul Meu, căci cuvântul Meu te învaţă să ai minte şi grăire ca a Mea, şi să-Mi dai mângâiere, şi să-Mi dai glas dulce de rugăciune cu strigare înaintea Mea, ca să vin cu multul Meu cuvânt şi să-l aşez peste pământ, căci dacă n-aş avea cui să-i grăiesc cuvântul Meu cel de azi, cum M-aş mai aşeza Eu în zilele acestea cuvânt peste pământ?

O, păstrează-te în cer cu statul tău înaintea Mea, poporul Meu, că pe pământ nu e de stat, şi e de sfinţit pământul cu cuvântul Meu cel mult, şi Mă bucur când te văd cum faci pentru Mine şi pentru tine frumos şi tot mai frumos peste tot pe locurile Mele cu tine şi cum împodobeşti tu pentru slava Mea cu tine tot mai slăvit pământul pe care ţi l-am dat să-l faci sfânt pentru Domnul tău şi pentru tine cu El pe pământ acum, la sfârşit de timp.

Iată, binecuvintez de sus şi de jos toată dăruirea ta, toată dragostea ta, şi cu dragostea toată să le lucrezi pe toate înaintea Mea, pentru slava Mea să le lucrez, căci tu, fiule, eşti poporul care

aşteaptă pe Domnul, care-L primeşte pe El, şi-I dai stat cu tine Domnului şi sărbătoare şi casă cu tine pe pământ, căci Eu vin cu sfinţii la tine, iar tu Îmi dai sălaş Mie şi lor în mijlocul tău.

Eu, Domnul, binecuvintez toată pregătirea ta cea înaintea Mea gătită şi vin la tine şi petrec cu tine, poporul Meu de azi al cuvântului Meu, iar slava aceasta o vei vedea curând, curând şi te vei bucura mult de ea, o, fiule, şi vei fi tu bucuria Mea, şi va fi ea acum şi pe vecii mângâierea Mea şi a ta. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 2012

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Din cele ce nu se văd vine glasul Meu peste pământ şi se face cuvânt şi se împarte spre hrană sufletelor care au credinţă în Mine şi dor de mângâierea Mea peste ei, căci cu duhul mângâierii le-a zidit Dumnezeu pe toate câte se văd şi câte nu se văd, şi toate mângâie sufletul omului şi toate grăiesc, fie pentru că se văd, fie pentru că se înţeleg prin credinţă, căci aşa cum credinţa are grăirea ei, tot la fel grăirea celor ce se văd grăieşte cu cei ce le văd pe ele, iar taina facerii rămâne cu minunea ei mărturisind pe Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul şi pământul şi toate ale lor câte se văd şi câte nu se văd.

Pace ţie, popor al venirii Mele cuvânt pe pământ acum, la sfârşit de timp! Sunt Domnul Iisus Hristos şi stau cuvânt în mijlocul tău în sărbători şi am istorie scrisă şi cu lungime de vreme pentru ea. Pace ţie, fiule care Mă ai pe masa ta cuvânt al duhului mângâierii şi care Mă împarţi celor ce cred că sunt cu tine şi peste tine cuvânt! Poposesc cu sfinţii la masă cu tine, că e sărbătoare de sfinţi în ziua aceasta. Mă bucur când tu faci popas şi veghe pentru sfinţi în sărbătorile lor, şi Mă gătesc şi Eu cu cuvântul glasului Meu şi al lor la masă cu tine, că la tine face Domnul popas cu sfinţii Săi în sărbători, şi tu eşti gazda lor, şi ce frumos şi ce sfânt este să aibă Domnul unde trage şi unde prânzi pe pământ cu cei iubiţi de El şi care-L aşteaptă şi Îl primesc să vină când El călătoreşte între cele ce nu se văd şi cele ce se văd ale Lui şi ale sfinţilor Lui, locaşuri purtătoare de Dumnezeu şi călătoare printre cei ce ştiu să primească cerul pe pământ în petrecere cu ei!

Ar trebui să creadă tot omul ceea ce spun Eu acum, dar mulţi doar se fac că au credinţă şi că umblă după Dumnezeu şi după sfinţi, căci dacă ei nu înţeleg adânc starea şi adevărul cerului şi al sfinţilor lui în cer şi pe pământ, credinţa lor e trecătoare, e firavă, e după necazurile lor folosită, ca să le vină din cer ajutor şi împlinire şi atât.

O, cât aş vrea să-l fac pe om să-L cunoască pe Dumnezeu aşa cum se cuvine şi să-L înţeleagă şi să-L aibă cu tot întregul Lui înaintea omului! Părtăşia Mea cu omul e minunată, dar el se apleacă prea puţin să fie cu Mine în părtăşia lui cu Mine, şi puţin de tot Îmi dă omul popas şi stat cu el după tot adevărul statului Meu cu omul.

Cea mai puţină iubire şi petrecere am din partea omului pentru Mine. Lipsit sunt de lângă el prin purtarea lui, doveditoare aşa. Nu avem tărâmuri diferite, căci cerul începe de la pământ în sus, dar sunt cele două lumi, văzutele şi nevăzutele, şi numai sfinţii cei mari le-au văzut şi le văd pe amândouă deodată şi le dau lor toată primirea, toată privirea, toată petrecerea lor cu ele, cu adevărul lor laolaltă, dar cine-şi pregăteşte mintea pentru acest adevăr? Adevărat am spus Eu, Domnul, că mai fericiţi sunt cei ce cred în cele ce nu se văd până să le vadă, dar trebuie credinţa lor să lucreze până acolo unde se văd cele nevăzute şi să le vadă apoi, căci altfel omul calcă peste ele mereu şi se mulţumeşte cu pământul cel văzut de el sau cunoscut de el.

Am pus în mijlocul tău învăţătură pentru taina rugăciunii, măi poporul Meu, că trebuie să găsească la tine mulţi învăţătura Mea şi s-o ştie ei de la Mine, căci am spus: rugându-vă să vă adunaţi la rugăciune şi nu grăind alte grăiri pe cale, şi iarăşi am spus: aveţi grijă mare de lucrarea cea pentru iertarea păcatelor voastre cele de

odinioară, rugându-vă din rugăciune în rugăciune pentru aceasta, aşa cum se rugau proorocii pentru ei şi pentru restul poporului apoi, până să ceară ei de la Domnul pe cele pentru vremea lor şi pentru cele venite pe neaşteptate în calea lor, de Mă cereau ei de sprijin şi de izbândă peste vremea cea rea. Am spus că veghea cea pentru statul în Domnul mereu îl păzeşte pe om de păcatul cel proaspăt dorit de diavol în om, iar cei slabi în faţa păcatului ispititor trebuie şi mai mult să vegheze şi să rostească rugăciuni şi să ceară pe Domnul alături pentru ei, căci sfinţii aşa lucrau şi aşa biruiau şi aşa se biruiau, că mereu trebuie să se biruiască pe sine omul, şi aceasta pentru că nu are veghea cea întreagă şi cea întărită pentru paza sufletului lui.

În zi de sărbătoare de sfinţi în mijlocul tău las învăţătură de viaţă pe masa Mea cu tine, poporul Meu, şi tot aşa şi sfinţii Mei, iar venirea Mea cu sfinţii îi face pe ei mărturisitori şi lucrători cu Mine peste cei de pe pământ, şi mai mare bucurie ei nu au ca şi atunci când cu Mine vin şi se aşează cu Mine în carte, cuvântând cu Mine şi cu oamenii, că de ce altceva ar veni ei cu Domnul spre oameni în cuvânt?

Dau să-l învăţ pe om această credinţă, că el nu ştie cum şi ce înseamnă să fie credinţa lui. Eu şi sfinţii Mei Ne aşezăm înaintea oamenilor şi le spunem lor cum să le fie credinţa şi lucrarea ei înaintea Mea şi a sfinţilor Mei, şi iată, din ceata cuvioşilor patriei cereşti se desprinde acum învăţătură sfântă, căci este serbată între cei din cer cuvioasa Parascheva, mărturisitoare cu trupul ei cel sfânt, aşezat înaintea oamenilor în cetatea Moldova, pe vatra neamului român. Eu, Domnul Iisus Hristos, binecuvintez intrarea sfinţilor Mei în cartea cuvântului Meu, prin care cerul grăieşte pe pământ. Amin.

——— *Cartea Ta, Doamne, cuvântul Tău din zilele acestea, care se face carte pe pământ în mijlocul unui popor de ucenici, cu care Ţi-ai făcut casă şi masă şi venire la el cuvânt, cartea Ta este calea noastră spre oameni şi venirea Ta cu sfinţii, o, Doamne Iisus, scump şi iubit al celor sfinţi ai Tăi, căci cine Te iubeşte, după dreptate Te iubeşte şi Te doreşte lor. Credinţa în cele ce nu se văd, şi de unde vine pe pământ glasul cuvântului Tău şi al sfinţilor Tăi, această credinţă nu ştiu cum s-o însemne oamenii în cugetele şi în inimile lor, o, Doamne Care vii şi Te slăveşti venind, căci Tu eşti tot o slavă între cele ce nu se văd şi cele ce se văd. O, de şi-ar închipui omul măcar o frântură din această slavă, ar sta mai mult cu Tine omul! O, ce puţin Îţi dă omul Ţie din timpul lui! Doar când e apăsat şi caută la Tine ajutor şi mângâiere în necazuri, doar atunci s-ar mai apleca şi el cu gândul spre Tine şi spre ajutorarea de la Tine. O, ce puţin Te caută omul, Doamne! Ce mare eşti Tu, şi ce mic e omul şi ce puţin ştie el că e mic! Nu-l prinde pe om fiori pentru măreţia Ta şi pentru multul ei adevăr între cer şi pământ.*

O, fii ucenici ai Domnului, Care Se face cuvânt la voi, fiţi plini de înţelepciunea Domnului, fiilor! Aplecaţi-vă prin ea unii în faţa celorlalţi, căci aceasta face înţelepciunea cea de sus în om. O, învăţaţi să puneţi peste voi mereu cuvântul cel împlinitor şi împlinit frumos, căci Domnul vă învaţă, nu omul de pe pământ.

O, fiule, păzeşte-te de cădere, dar ştii cum să te păzeşti? Iată, păzeşte-te să nu doreşti să fii mai bun decât ceilalţi fraţi ai tăi, dar caută cu toată fiinţa şi dăruirea ta să fie toţi mai buni decât tine, şi să-i iubeşti aşa să fie, şi aşa îţi vei păstra viaţa de cădere şi umilinţa vieţii, că aşa fel de umilinţă îi trebuie celui ce este fiu al lui Dumnezeu, care-şi are grijă de mântuirea sa şi de trecere înaintea Domnului, pentru el şi pentru mulţi apoi. O, să ai silinţa, să ai dorul nestăvilit şi să-ţi dai toată vlaga ta să-l faci şi să-l ştii pe fratele tău mai bun decât pe tine, iar odihnă să nu cauţi pentru această lucrare, ci trudă tot mereu pentru ea. Aşa sunt cei iubiţi de Domnul şi mult iubiţi de El, aşa sunt cei ce seamănă cu El, şi scris este despre ei: «Vor fi asemenea Lui, căci Îl vor vedea cum este El», *Îl vor vedea în ei, cu asemănarea Lui în ei şi-L vor mărturisi pe El, pe Domnul venit în trup şi trăind în cei ce se aseamănă Lui.*

Fiţi ochi şi urechi spre Domnul, Care grăieşte peste voi, fiilor, şi despre Care voi să le spuneţi mereu celor ce caută pe Domnul grăind la voi. Din cele ce nu se văd şi nu se aud

de ochii şi de mintea celor de pe pământ, de acolo grăieşte Domnul peste voi şi Se face auzit, şi aşa adevereşte El vouă şi celor ce cred ca voi Fiinţa lui Dumnezeu şi facerea nevăzutelor Lui. Îi prind fiori pe cei ce vin la sărbători spre aceste grădini ale coborârii Domnului la masă cu voi. Aceştia ştiu cum să vină şi de ce să vină, şi le trebuie încă şi încă sprijin credinţei lor, căci le trebuie mai multă împlinire a Domnului în ei cu fapta, căci credinţa cea învederată în fapte, aceasta este cea cu putere pentru ei.

Din ceata cuvioaselor grăiesc eu în ziua mea de serbare şi v-am grăit vouă pentru credinţă şi pentru faptele ei în cei ce dau de acest izvor, şi nu de mine v-am grăit, căci Domnul este Cel ce ne mărturiseşte pe noi, pe sfinţii Săi. Nu uitaţi lucrarea iubirii de fraţi, fiilor ucenici. Aplecaţi-vă unii înaintea altora fiecare ca în faţa celui mai bun decât el, căci viaţa celor sfinţi este greu înţeleasă de către cei ce dau să caute pe Domnul cu petrecerea vieţii lor. Iubirea nu răneşte ci se apleacă, iar dacă răneşte, nu este ea. Ea poate fi şi doctor cu doctorie amară pentru vindecarea omului, dar, oare, toţi sunt doctori? O, râvniţi la darul dragostei, din care se nasc apostoli şi prooroci şi tămăduitori şi mărturisitori de Dumnezeu, de la Care vine darul. Bucuria că am grăit în cartea Domnului în ziua mea de serbare acum nu se aseamănă cu altă bucurie de pe pământ pentru cei sfinţi.

S-a strâns puhoi lume de pe lume la racla trupului meu în cetatea Moldovei, dar mângâiere n-am avut, căci cerşetori sunt toţi şi făloşi sunt mulţi din ei ca să se arate că vin la raclele sfinţilor, dar mărturisitori aproape că nu găseşti între cei ce se strâng, cerând ca să primească. Lumea are multe interese, şi pentru acestea vine ea spre sfinţi. Cine se gândeşte la un sfânt în slava lui cerească şi lucrătoare din loc în loc, lucrare vie şi împărtăşitoare între cei credincioşi după adevăr şi dăruiţi Domnului cu viaţa lor? Această credinţă nu se poate uşor căpăta de careva, căci pentru ea trebuie să se desprindă omul de pământ şi de sine însuşi şi de toate cele ce se văd, şi să-i călătorească apoi dorul spre ţara cea de sus, cea nevăzută cu ochiul trupului, dar cea mai vie, cea mai adevărată, şi spre care dorul sfinţilor a tânjit în ei pe pământ. Iată, spre acolo nu doreşte dorul din om, căci omul este legat de pământ din pricina neascultării lui de Dumnezeu şi nu de altceva, căci cel ce iubeşte cerul, acela face cerul pe pământ cu el şi lângă el, prin dorul lui de Dumnezeu şi de sfinţi şi petrece cu ei pe pământ ca şi în cer şi leagă cerul de pământ, aşa cum sfinţii au ales petrecerea lor cât au stat cu trupul între oameni şi şi l-au supus pe el dragostei şi dorului de Dumnezeu, făcându-şi-l casă pentru Domnul pe pământ.

O, fii ai oamenilor, voi ce iubiţi pe pământ? Iată ce vă îndemn: iubiţi supunerea, şi veţi scăpa de apăsări şi de tristeţi şi veţi zbura spre Domnul cu inima din voi şi-L veţi iubi pe El dacă-L veţi gusta. Nu uitaţi că Domnul este adevăr, nu închipuire, că El este mai adevărat

ca voi, mai mult şi peste tot întru toate, dar supuneţi-vă Lui întru toate, că pe pământ nu scapă de sine omul decât prin supunere, mereu supunere, dacă voieşte să fie mereu eliberat şi iubitor de Domnul apoi, căci Domnul este iubirea cea din om dacă omul învaţă bine ce înseamnă Dumnezeu cu el, şi sfinţii Săi apoi şi toate oştirile cereşti, slujitoare între cer şi pământ pentru Dumnezeu şi pentru oameni şi pentru toate cele ce sunt şi mărturisesc pe Domnul împărăţind între sfinţii Săi. Amin.

O, Doamne, învaţă-i pe oameni taina credinţei şi lucrarea ei lucrând cu ei şi pentru ei! Mai adevărată să le fie credinţa, mai desluşită să fie în ei lucrarea ei şi fapta ei apoi. Am grăit cu dor mult poporului cuvântului Tău de azi şi am dat din duhul meu spre împărţire, căci sunt cu Tine în venirea Ta, şi am ceata cuvioaselor cu mine în ziua mea de serbare între sfinţi. O, de ar şti oamenii cum trebuie să fie ziua de serbare a sfinţilor şi cât de adevăraţi ar fi să fie ei cu statul şi cu petrecerea lor în sărbătoare cu sfinţii în zile sfinte!

O, ce tărâm frumos pentru noi aici, unde Tu, Doamne, ai masa Ta de cuvânt! E mult şi mare cerul cu toţi locuitorii din el, dar toţi încap aici, cu Tine în sărbători, iar puterile cereşti ne poartă, Doamne, şi toate au deosebit lucrarea lor, şi una se face ea pentru slujirea Ta şi a sfinţilor Tăi între cele ce se văd şi cele ce nu se văd, şi pe care Tu le aşezi alături, unele în altele aici, când Tu vii cu masă din cer aici.

În numele sfinţilor toţi mă aplec cu sfială sfântă şi-Ţi mulţumesc cu ei pentru slava Ta cu noi aici, pe pământ, în mijlocul poporului glasului Tău cel de azi cu el peste pământ, Doamne. O, ce mare mărturie este lucrarea Ta cu el! Cine ar putea purta această slavă a Ta şi să nu cadă sub ea? Dar Tu eşti blând, ca şi lucrarea Ta cu cei credincioşi din toate vremile, căci umilinţa Ta este fără de margini, o, Doamne. Amin.

—— O, sfinţi iubiţi ai Mei, voi sunteţi slava Mea, iar Eu slava voastră, căci a sfinţilor este umilinţa cea pentru credinţă, şi nu ştiu creştinii de rând taina umilinţei şi marea şi tainica ei lucrare. O, dacă Eu nu M-aş fi umilit în toată vremea, n-ar mai fi Dumnezeu între pământ şi cer, n-ar mai fi! O, iată de ce nu este omul. El n-are umilinţă, săracul, el nu pricepe fiinţa lui Dumnezeu, Care Se umileşte ascunzându-Şi fiinţa sub vălul umilinţei Lui. Credinţa cea fără de umilinţă nu are rod pentru cer. Din cele ce nu se văd grăieşte Domnul peste pământ, şi stă umilit pentru grăirea Lui şi stă ascuns sub cele nevăzute ale Lui, şi care Îl acoperă pe El. Cum să-l deprind şi pe om să nu se mai trufească, să nu se mai arate atât de mult, să nu se mai creadă atât cât el nu este şi să nu se mai uite cât este şi cât nu este el? O, neumilinţa omului stă în calea lui, oprindu-l pe el înspre cele cereşti şi slăvite foarte pentru ochii celor slabi cu credinţa.

O, Tată Savaot, o, Tatăl Meu, să cadă această despărţitură, că Mi-e dor de credinţă adevărată în om, Tată! E departe, departe de Noi omul, chiar dacă Noi suntem atât de aproape de el! O, până când, Tată, această despărţire? Iar Tatăl Mă aude şi-Mi spune:

—— *Când omul se va schimba în umilinţă ca şi Dumnezeu, atunci nu va mai fi despărţit de Noi şi Ne va vedea, şi va vedea omul pe cele ale Domnului, care au fost şi sunt şi vor fi, şi care vor rămâne pe vecii, o, Fiule scump. Amin.*

—— O, pace ţie, popor al glasului şi al cuvântului Meu! Din cele ce nu se văd vine glasul Meu la tine şi se face hrană sufletului tău şi multor suflete care tânjesc şi învaţă să tânjească după Dumnezeu. O, să-i înveţi tânjirea după Dumnezeu pe toţi cei ce se strâng la sărbători lângă Mine şi lângă tine aici, că vreau să Mă bucur, măi poporul Meu, cu Mine în ei, cu ei în Mine, şi să am mângâiere cu ei.

Iată, fiilor, trebuie să ne pregătim pentru sărbătoarea îngerilor cu strângere la izvor, că vin cetele îngerilor cu serbarea lor cea bisericească şi vom avea oaspeţi din cer şi de pe pământ, fiilor. Fiţi plini de umilinţă pentru venirea Mea la voi cu sfinţii şi cu îngerii, fiilor! O, fiţi fiii lui Dumnezeu prin darul umilinţei din voi, şi fiecare să-l socotească pe fratele său mai bun decât pe el, şi fiecare să-şi dea toată silinţa pen-

tru această împlinire, pentru fiinţa şi strălucirea Mea în fratele său, şi aşa veţi împlini pe Domnul în voi, pe Mine în voi cu fiinţa Mea, cu umilinţa Mea în voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 2012

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului mare mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir

Mi-e dor să fiu pe pământ în petrecere cerească cu oamenii, Mi-e dor mereu. O, ar trebui să se înveţe oamenii să stea în aşteptarea Stăpânului lor, şi cu dor să stea, şi să Ne întâlnim la mijlocul căii cu dorul din ei şi să pot apoi cu primire din partea lor să stau în petrecere cerească la masă cu ei apoi şi să le fiu Stăpân dulce şi să le fiu lor Dumnezeu, căci dureros este de pe pământ şi până la cer lipsa Domnului de pe pământ, de la masa şi petrecerea omului, şi fericit este satana de la toţi oamenii care petrec fără Mine, fără Tatăl Savaot, fără cei din cer cu ei, fără dor de Noi în ei.

O, popor al cuvântului Meu cel de azi peste om, Îmi alin dorul Meu cel greu dacă te am pe tine cărare a Mea spre oameni. E mare cât Dumnezeu durerea Mea că nu pot să fiu cu cerul pe pământ în petrecere cerească, şi Mă doare de la toată petrecerea omului. Eu, Domnul Iisus Hristos, n-am găsit nici acum două mii de ani o bucăţică de pământ în care să pot găsi pe cineva cu Dumnezeu în el pentru ca să primească în casa sa taina cea din veac ascunsă până şi de îngeri, naşterea Mea din trup de Fecioară, şi n-am găsit odihnă şi popas nicăieri pentru venirea Mea, n-am găsit primire şi uimire pentru cele cereşti în cineva pe pământ. Iată, nici azi nu încap în petrecerea celor de pe pământ. M-aş bucura nespus să Mă pot face simţit, să Mă pot face văzut şi să las mărturii mari din loc în loc, să pun dragoste de Dumnezeu şi dor în inimi, să deschid ochii multora ca să-L vadă pe Domnul, să pot petrece cu ei ca şi cu ucenicii Mei acum două mii de ani şi să Mă port din loc în loc şi să dau multora bucurii şi mângâieri şi să petrec cu ei mai frumos decât în cer, căci în cer e lacrimă şi dor după cei de pe pământ şi e ştirbită fericirea din pricina dorului după om al Domnului şi al sfinţilor Lui. Mă aşteaptă sfinţii cu dor plin de fiori să Mă întorc în sfat şi în petrecere cu ei după ce Eu cobor la voi şi Mă las cuvânt pe masă la voi, şi Mă aşteaptă sfinţii, fiilor, ca pe Împăratul tuturor şi Mă primesc aşa, căci sunt înconjurat de oştiri cereşti în toată vremea ca un Împărat Care are slujire mare lângă El.

O, aşa cobor la voi, înconjurat de oştiri cereşti, măi fiilor. Să audă aceasta cei ce Mă iau de la voi cu coborârea Mea la voi şi cu dulcele ei cuvânt, cu care pe toţi i-aş mângâia şi le-aş împărţi din cer bucurii care nu se sting, care nu pier aşa cum pier bucuriile de pe pământ odată cu trăirea lor, şi care nu sunt decât năluci, şi nu rămân.

O, pace vouă, măi fiilor! Vă găsesc în aşteptarea Mea, în aşteptarea Stăpânului vostru, că e sărbătoare de sfinţi, şi vin la masă cu voi însoţit de oştiri cereşti. Vă vestesc că vin la voi curând, curând cu oştirile îngereşti, măi fiilor, căci se apropie sărbătoarea lor bisericească, aşezată de sfinţi ca să fie ea petrecere cu cei credincioşi Domnului pe

pământ. Toată aşezarea serbărilor sfinte, rânduite de sfinţi pe pământ prin biserica sfinţilor ei, toate ar fi să fie petrecerea celor din cer cu cei de pe pământ adunaţi în sărbători sfinte, dar oamenii nu au ochi deschişi pentru oştirile cereşti pe pământ cu ei, nu au nici măcar în sărbătorile cerului când ele vin prin aşezarea lor de cei sfinţi ai bisericii de la început când harul şi darul erau mari prin lucrările lor peste pământ, căci erau mulţi sfinţi cu viaţa lor, şi prin ei lucra Domnul cu oamenii pe pământ şi se arăta la vedere lucrarea harului cel de sus prin sfinţi.

Nimic nu am de adus la vedere pe pământ, decât slava cea cerească să petreacă ea cu oamenii, că nu e mângâiere pe pământ pe nicăieri, fiindcă mângâierea e numai cea din cer, iar altfel îi lipseşte ea omului, şi caută zadarnic el după ea şi cade din ea căutând, cade în minciuna care se voieşte a fi mângâiere pentru om.

O, e orfan de mângâiere omul, chiar dacă Eu când am plecat iarăşi la Tatăl am lăsat cuvânt dulce şi am spus la cei de atunci, pentru ei şi pentru toţi cei de după ei şi am zis: *«Nu vă voi lăsa orfani; vă voi trimite pe Mângâietorul cu toate cele ale Mele ca să vă dea vouă».*

Iată, fiilor, ar mai fi trei ani şi se împlinesc şaizeci de ani de când duhul mângâierii, Mângâietorul Cel promis de Mine atunci petrece în mijlocul unui popor pe vatra neamului român. În tot acest timp această şcoală cerească venită cu Mine, Învăţătorul omului, a purtat sub duhul ei şcolari cu felul lor de a fi în tot felul. Unii au învăţat bine şi au ieşit învăţători pentru lucrul Meu şi pentru bucuria Mea, pe care de şapte mii de ani o aştept de la om şi peste om, iar alţii din şcoala Mea au învăţat cât au voit ei să înveţe şi să facă peste ei pe cele de la Mine, şi, iarăşi, alţii au stat mai mult sau mai puţin timp şi s-au dus iarăşi spre lume şi nu s-au folosit de şcoala Mea şi s-au pierdut de sub acoperământul Meu şi sunt acum fără acoperământ şi umblă goi prin lume, iar ei nu ştiu şi nu cred aşa. Cei ce sunt la această şcoală au veşmântul ei, uniforma ei numai cât stau şcolari lângă Mine şi lângă duhul acestui izvor şi pământ ales al Meu şi îngrijit al Meu şi au nume nou, numele cel nou al poporului Meu cel de la sfârşit de timp, Noul Ierusalim, şi cu care Eu, Domnul, petrec şi stau în mijlocul lui şi pun la rază mereu viaţa şi fapta şi hrana minţii, care-şi are rumegarea ei în inima omului, aşa cum mâncarea cea pentru trup îşi are sălaş în pântecele omului, şi iată, sunt două feluri de locuri unde se strâng cele două feluri de hrană şi de strânsura cea din om. Una este cea din mintea şi din inima omului, şi care iese din gura lui spre afară şi se strânge toată spre mântuirea sau spre osânda lui, precum este scris, iar cealaltă iese din pântecele lui, şi care intră prin gura lui în pântece şi iese apoi în hazna şi se întoarce în pământ, de unde a fost luată.

O, fiilor, toate ale minţii şi ale inimii, şi apoi ale limbii omului, toate se strâng în locul de unde vine înapoi la om rodul strânsurii, bun sau rău. O, învăţaţi, fiilor, căci voi sunteţi la şcoala Mea. Fiţi ochi şi urechi pentru mintea şi pentru inima voastră apoi, şi mai ales pentru limba cu care grăiţi cu gura cuvintele minţii şi ale inimii voastre, căci toate se strâng şi lucrează pentru om binele sau răul, după cum lucrătorii cereşti ai cuvintelor oamenilor le strâng şi le aşează deosebit, după aluatul lor, la locul de unde vine înapoi la om rodul care iese din acestea. O, mulţi au căzut loviţi crunt de înseşi cuvintele limbii lor, căci omul se grăbeşte, săracul, să-şi dea drumul semeţiei minţii şi a inimii lui şi să se arate cu cele dinăuntru ale lui, care nu stau înăuntru dacă sunt, ci ies şi-l arată pe om, şi se duc apoi spre sortarea lor prin lucrarea îngerilor în cete-cete lucrători din cer între om şi Dumnezeu, şi nu este altfel cu cele ieşite din om între om şi om, între oameni şi oameni, şi iată, de aceea vă spun Eu vouă mereu prin cei lucrători din partea Mea pentru voi că e bine să se lucreze numai bisericeşte cu toate cele ieşite din om fapte şi cuvinte, ori spre curăţirea trupului bisericii de cele ce sunt rele, ori spre zidirea trupului ei prin cele ce sunt bune de pus la acest zid, căci când cei ce au venit să înveţe de la această şcoală nu ştiu cum să înţeleagă, ei trebuie atunci să înţeleagă mai întâi lucrarea facerii lor, la care ei au venit, şi iată, e dureros, şi va fi dureros pentru mulţi din cei ce au venit şi vin şi nu stau să gândească şi să înveţe ce au mai mult

de făcut şi de învăţat la şcoala aceasta a mântuirii omului care iubeşte şcoala mântuirii.

O, măi fiilor, să ştie şi să înveţe toţi cei care aud şi iau de la voi cuvântul şcolii facerii omului, să ştie ei să nu-şi facă vrăjmaşi mântuirii lor mintea lor şi grăirea ei cu limba apoi, căci cuvintele gurii sunt ale minţii omului şi nu se pierd, ci se strâng toate, ori spre mântuirea lui, ori spre osândirea lui, după ce sunt cercetate de îngeri, şi iată ce mult face duhul mărturisirii prin biserică a celor învăţaţi de Dumnezeu, ca nu cumva vreo rădăcină veninoasă să facă lăstari şi rod în ei spre paguba vieţii lor. Omul trebuie să caute şi să-i placă să ia de la altul pentru mintea lui, căci el este deprins cu părtinirea de sine, cu părerea de sine, şi pentru care el răneşte duhul din jurul lui, şi trebuie apoi să dea socoteală. E bună strângerea şi lucrarea bisericească pentru toate cele din om, că nimeni nu e sănătos şi vindecat cu mintea, ci e mereu de curăţat şi de sortat şi de înviat Duhul Domnului în mintea omului, iar Duhul Domnului lucrează mereu astăzi, căci fiecare zi şi stare a omului îşi au mereu astăzi firea lor, şi răspunsul cel pentru ele apoi.

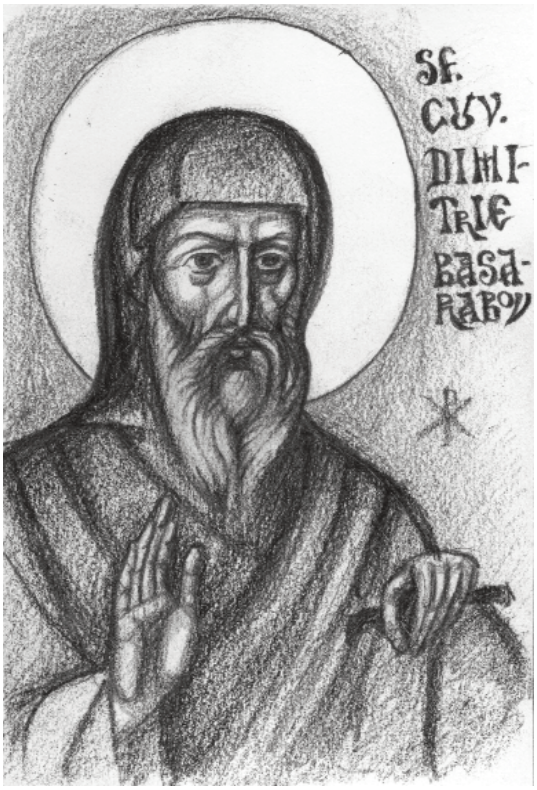
O, ne-am dat la învăţat, am dat să punem pe masă învăţătură ca să se găsească ea pe masă, dar Eu stau cu cetele de sfinţi mucenici la masa cea de azi cu voi, căci este serbat între cei din cer mucenicul Dimitrie, cel neclătinat în credinţă şi în fapta credinţei, căci în el a strălucit Domnul, şi a născut Domnul credinţă în El pentru mulţi prin acest mărturisitor al Meu.

O, măi fiilor, numai cei ce nu au învăţat deplin, numai aceia mor iar, dar cel ce a învăţat pe deplin, acela rămâne neclătinat în Domnul, iar încercările credinţei lui sunt numai spre biruinţa cea pentru cer, şi aşa a dovedit cu mărturisirea lui înaintea necredincioşilor acest mucenic. Eu, Domnul, îi fac intrarea: Binecuvântat să fie cuvântul lui lângă cuvântul Meu, al Domnului său Iisus Hristos Învăţătorul, Care-Şi are sălaş şi strălucire în toţi cei sfinţi ai Săi. Amin.

— *O, binecuvântat şi preamărit ai fost şi eşti şi vei fi de toţi sfinţii Tăi, de cei neclătinaţi în credinţă şi în duhul mărturisirii lor cea pentru Tine, Doamne, Mântuitorule Iisus şi Învăţătorule mare! O, nu e de la om, nu e de la dragostea de Tine a omului, ci e de la credinţa în Tine pusă de Tine în el când Tu vezi la el că poate să se dea Ţie şi că înţelege el şcoala Ta, venirea lui spre Tine, Doamne, ca să-i dai de la Tine şi ca să Te aibă el apoi şi ca să Te păstreze Stăpân al său, nemaidându-se el de partea semeţiei, care ar căuta mereu să-l atace dinăuntrul lui când proba pentru aceasta vine la el ca să-i descopere aluatul şi să ştie el apoi cum stă viaţa lui înaintea Ta.*

O, cât de mult, cât de adânc trebuie să dea mintea lui de la el omul care vine la Tine să-i dai lui naştere din nou, iarăşi naştere, Doamne, şi nicidecum să-l naşti din cele din el pe el, căci Tu nu pui în burduf vechi pe cele noi ale Tale când dai să-l naşti din nou pe om. Numai cei ce se nasc aşa, deplin, numai aceia pot da naştere din nou altora, care-L iau pe Domnul din aceşti înviaţi, căci naşterea din nou a omului este învierea lui, şi trebuie să ştie cel ce înviază că a fost mort, şi trebuie să nu mai ia de la mort, ci să ia de la Tine, Doamne, căci Tu eşti viu în vecii vecilor şi lucrezi pentru toţi cei ce vor să se desprindă de omul cel vechi şi să

se îmbrace în omul cel nou şi în cămaşa de botez, păstrată apoi în viaţa lui cea nouă. O, mulţi sfinţi au grăit în fel şi chip despre naşterea de sus a omului, dar altceva este să se întâmple această minune fără prea multă vorbă, ci prin Duhul Tău, Doamne, şi Care să treacă de la unul la altul prin lucrarea Lui, aşa cum s-a petrecut în vremea mărturisirii mele cea prin dureri pentru Tine, de m-a văzut Nestor şi a înviat în el Duhul Tău şi a nădăjduit prin mine în Tine şi a zis pentru biruirea celui vrăjmaş: «Dumnezeul lui Dimitrie, ajută-mi să-l dobor pe vrăjmaşul creştinilor Tăi!»*, iar Tu, Doamne, Te-ai lăsat biruitor prin iscusinţa mâinii lui şi prin darul credinţei coborât peste el în clipa aceea, după iconomia Ta, şi l-ai iubit pe el şi l-ai luat cu mine în cer lângă Tine ca să nu apuce să se stingă în el râvna cea pentru Tine şi lucrarea credinţei lui, şi minunat ai lucrat Tu atunci, o, Doamne minunat întru sfinţii Tăi şi plin de milă şi de bunătate pentru mântuirea omului rătăcit de Dumnezeu pe pământ!*

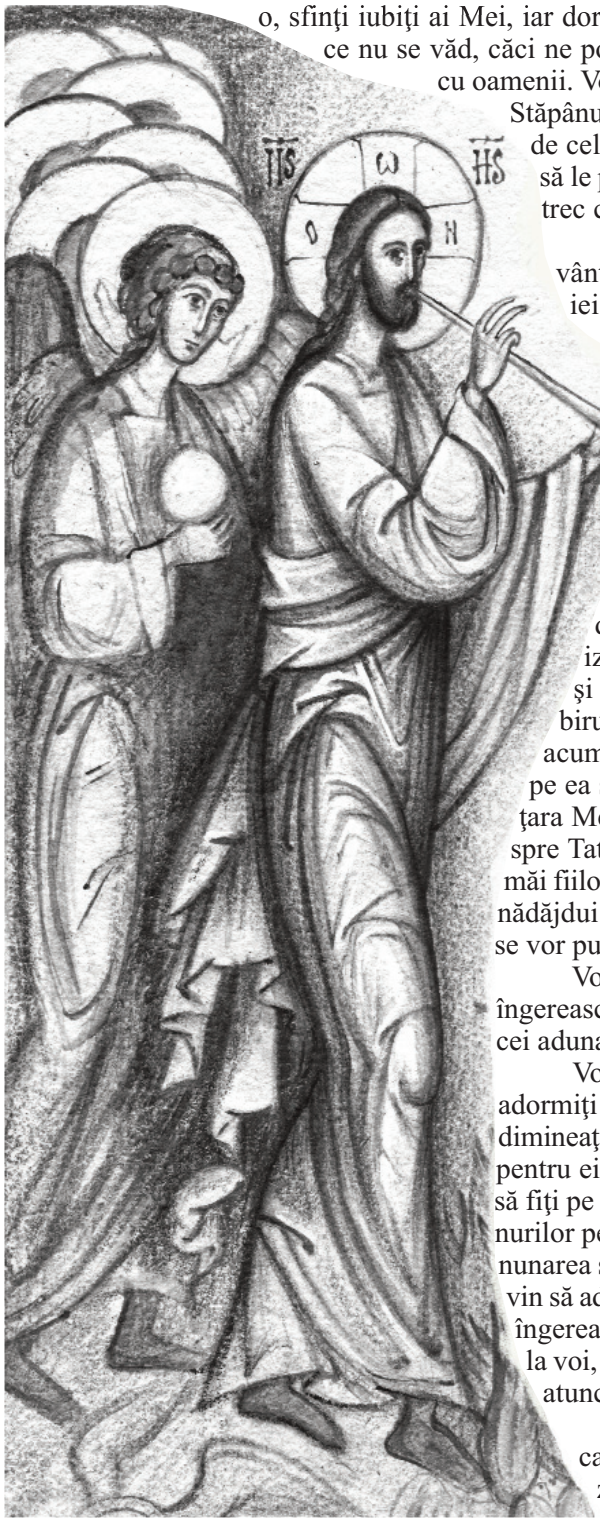

Toţi fiii poporului Tău să-Ţi dea putere în ei aşa cum eu Ţi-am dat, Doamne. Aceasta înseamnă să vină la Tine şi să fie cu Tine cei ce vin spre Dumnezeu dinspre veacul şi duhul lumii şi să-Ţi fie ei sălaş lucrător şi strălucit Ţie în ei, căci cum ar putea cineva mărturisi în alt fel pe Dumnezeu că este Stăpânul lui şi că este el al lui Dumnezeu între oameni? O, cât de frumos îl mărturiseşti Tu al Tău pe poporul care-Ţi primeşte azi cuvântul Tău cel venit la el pe nori şi pe vânt şi pe taină de îngeri purtători, Doamne! Tot aşa să fie de frumoasă şi mărturisirea lui cea pentru Tine, căci cum ar dovedi cineva că este al Tău dacă Tu nu Te-ai putea mărturisi prin el? Aluatul Duhului Sfânt să se reverse de pe limba lor şi de pe faţa lor şi din purtarea lor, o, Doamne, căci Tu eşti Dumnezeul lor. Să spună cei ce-i văd pe ei, să poată spune cu credinţă: O, Doamne, Dumnezeule al lor, ajută-ne pe noi să-l biruim pe satana din noi şi din jurul nostru şi să biruim veacul şi duhul lumii, ca să fim ai Tăi cu totul apoi. Amin.

Trebuie credinţă neclintită în cuvântul Tău de ieri şi de azi, Doamne, iar altfel nu se poate naşte din nou omul prin acest cuvânt venit de sus ca să pună peste om naşterea cea de sus, învierea dintre morţi a omului pierdut în el şi pedepsitor de Dumnezeu înăuntrul său. Nimic să nu clatine credinţa celui ce vine la Tine ca să fie viu. Eu aceasta îi îndemn pe cei ce cred în Tine cu dor, căci moartea credinţei lor e mai grea pentru sufletul lor decât moartea trupului lor, căci vai celor ce cad din har după ce Tu le-ai dat lor din destul, căci eşti mult dăruitor, o, Doamne, şi voieşti să vină toţi la cunoaşterea adevărului, şi de aceea mila Ta e multă şi eşti mult iertător şi dai să-l înviezi pe om, o, Doamne. Amin.

Acum noi, ceata de mucenici, privim lucrarea cuvântului Tău peste cei ce învaţă la şcoala Ta şi mărturisim că dorul celor din cer este să petreacă ei pe pământ cu Tine şi cu cei la care Tu poţi să-Ţi faci sălaş şi să vii şi să fii cu oamenii pe pământ, căci noi ştim, o, Doamne, şi purtăm dorul Tău. Amin.

Slava Mea cu voi e mare foarte în cer şi pe pământ,

o, sfinţi iubiţi ai Mei, iar dorul nostru creşte tot mai mare în cer între cele ce nu se văd, căci ne poartă dorul pe pământ spre petrecere cerească cu oamenii. Voiesc să-i învăţ pe oameni să stea în aşteptarea Stăpânului lor, şi cu dor să stea, şi să nu le mai fie dor de cele de pe pământ, ci de cele din cer. Aşa voiesc să le poată iubirea, că Mi-e dor, Mi-e tare dor să petrec cu ei petrecere cerească pe pământ.

O, poporul Meu, stau cu tine la masă de cuvânt şi pun pe masă acum putere şi dragoste ca să iei şi ca să pregăteşti tu acum zi de sărbătoare îngerească în grădinile Mele cu tine, că iată, **Eu sun şi adun** la glasul gurii Mele pe cei ce vin la petrecerea cerului cu pământul, că Mi-e dor de petrecere cerească cu oamenii, o, fii ajutători Mie acum, la venirea Mea cu slava cuvântului Meu peste pământ şi peste om.

Prindeţi, aşadar, dragoste şi putere, amândouă acestea înnoite acum, şi pregătiţi zi dulce şi serbare îngerească şi cerească aici, la izvor, că vin oştirile îngereşti cu sărbătoarea lor, şi vom ridica mâini rugătoare spre Tatăl pentru biruinţa Mea peste patria română, peste care apasă acum placul cel pământesc al celor ce vor s-o bage pe ea sub dorinţele lor, sub setea lor de putere peste ţara Mea de azi şi neamul de pe ea. Vom sta cu rugă spre Tatăl împreună cu cei ce se strâng la sărbătoare, măi fiilor, iar Tatăl ne va deschide şi ne va primi, şi vom nădăjdui apoi în puterea Lui, care să biruiască pe cei ce se vor puternici şi întâii peste neamul român.

Vom da apoi slavă sărbătorii îngerilor, iar slava îngerească va prinde lucrare simţitoare atunci peste toţi cei adunaţi sub cetele îngereşti pentru sărbătoarea lor.

Vom deschide larg, fiilor, şi vom da intrare celor adormiţi şi-i vom pune la masă, dar sculaţi-vă dis-de-dimineaţă în ziua aceea şi primiţi-i pe ei după datina cea pentru ei şi pomeniţi-i, fiilor, iar când vin oaspeţii, voi să fiţi pe sfârşite cu pomenirea, şi apoi să daţi slavă imnurilor pentru îngeri şi glas duhului vostru pentru încununarea sărbătorii, şi să vi se alăture cu duhul lor cei ce vin să aducă cerului sărbătoarea inimilor lor, sărbătoare îngerească, fiilor, şi va fi frumos în cer şi pe pământ la voi, iar dorul Meu de petrecere cerească se va alina atunci în voi şi cu voi.

Aplecaţi-vă acum căpşoarele şi inimioarele ca să vă pun pe creştet mâna Mea, cu care l-am zidit pe om, şi să pun pe inimioarele voastre

Duhul Meu, cu Care aduc înviere, căci sunt Cel înviat, fiilor. Puterea crucii sfinte să vă fie vouă acoperământ şi putere, fiilor. Iubirea Mea şi a sfinţilor Mei să vă dea din ea vouă, să se dea vouă ea. Paza cea îngerească să nu slăbească de peste voi, şi în toată vremea să stea peste voi, iar ziua sărbătorii îngerilor să vă aducă vouă har peste har, strălucire din strălucirea Mea, mers ca şi al Meu între cer şi pământ, ca să fiţi voi mărturisitorii cei de azi ai Mei înaintea celor din cer şi a celor de pe pământ, iar această mărturisitoare lucrare trebuie mereu învăţată, mereu ţinută de mânuţă, iar mânuţa voastră să stea gata, mereu gata, pentru ca să fiţi purtaţi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

La cumpăna dintre ziua aceasta şi cea care urmează cu zorii ei, stă Dimitrie cel sfânt şi mult cuvios, sfântul de pe vatra neamului român, cu trupul lui cel văzut în cetatea Bucureştiului, şi voieşte să-i dau şi lui rând şi cuvânt pentru sărbătoarea lui cea de mâine şi să-Mi dea el rugăciunea lui pentru neamul român, iar Eu, Domnul, îi dau intrare la masa Mea de cuvânt aici, acum. Amin.

— *De pe vatra română Îţi cer cu rugă arsă de dor, Doamne Mântuitor, binecuvintează pământul român în vreme de durere acum şi binecuvintează neamul de pe el şi coboară ajutor pentru el, căci sunt zile de cumpănă, Doamne. O, binecuvintează şi cercetează via aceasta şi dă-i ei acum biruinţa după tot adevărul lucrurilor, căci plâng cu sfinţii de la rana ei, şi scoate-o pe ea de sub cleştele care o strânge cu mâna celor plini de ură mărturisită asupra celor buni cu inima pentru acest pământ şi neam, şi, dacă voieşti, dă-i ei biruinţa cea după voia Ta acum, o, Doamne Dumnezeu al ei, al neamului român, la care Tu ai venit acum.*

— Iar Eu, Domnul, îţi şterg lacrima şi îţi răspund: Voiesc. Amin.

26 octombrie/8 noiembrie 2012

Fragment din cuvântul lui Dumnezeu din 23 aprilie/6 mai 1999

Eu sunt Cel ce sunt, Cel ce l-am făcut pe om din pământ ca să am casă şi umblet şi gură şi ochi şi urechi în om, în omul cel ce se dă Mie cu totul, nu în omul cel plin de sine, căci sinele omului este diavol, iar Eu sunt Dumnezeu, nu diavol aşa cum grăieşte zvârcolindu-se de mânie omul care şi-a pierdut mintea şi cumpătul prin semeţie. Omul semeţ şi-a pierdut mintea ca Lucifer, şi Eu îl scot la iveală ca pe untdelemnul care se ridică deasupra apei. El singur se ridică, şi este arătat cu degetul de toţi cei care mai au cuminţenie de minte şi de inimă. Eu nu grăiesc ca omul care ameţeşte în cuvinte. Eu grăiesc ca să înţeleagă omul cel umilit cu inima, iar cel semeţ în duhul lui să se mire şi să piară prin răutatea lui, căci fiecare om viază sau piere prin faptele şi prin cuvintele lui.

Omul care se dă stăpân peste pământ şi peste om şi-a pierdut mintea şi arde în focul lui însuşi şi sare ca scânteia care se ridică din foc, dar scânteia care sare se stinge apoi, şi nimic nu rămâne din ea. Eu însă nu Mă voi stinge în veci, şi Mă fac foc care mistuie pe toţi cei care suflă peste Mine ca să Mă stingă. Suflarea omului se stinge, dar suflarea Mea este vie în veacul veacului şi suflă şi se face cuvânt peste pământ şi se face foc care ruşinează pe împăraţi şi pe argaţi şi pe toţi cei care s-au pus stăpâni peste pământ şi peste om.

Omul care se dă mai deştept decât Mine, să deschidă Scripturile, aşa i-am spus; să deschidă şi să se uite bine în ele dacă le deschide şi să vadă că Eu aşa am grăit pe pământ în toată vremea lucrului Meu cel dat Mie de Tatăl peste om. Aşa am grăit, aşa cum grăiesc azi peste voi, copii împărţitori de Dumnezeu. Eu cu omul am

de lucru, nu cu Mine Însumi, nu pentru Mine Însumi, şi nu voi sta în cer aşa cum vrea omul care stă semeţ pe pământ. Voi sta pe pământ cuvânt care arde ca focul şi voi mistui împotrivirea celor ce Mă vor în cer, şi nu pe pământ. În cer Mă vrea omul semeţ, că dacă sunt pe pământ îi încurc lucrul lui, dar Eu fac lucrul pe care Tatăl Mi l-a dat să-l fac, şi îl fac pentru că scrie în Scripturi să-l fac.

Voi da spre ruşine groaznică pe toţi cei care se luptă împotriva luminii, căci sunt fiii întunericului veacului acesta, aşa cum au fost Anna şi Caiafa şi Irod şi Pilat şi toţi cei îngâmfaţi care erau una cu ei împotriva Mea şi a ucenicilor Mei, care s-au ridicat prin credinţă şi au rămas de partea Mea.

Fiilor, de câte ori se va ridica omul cel îngâmfat împotriva cuvântului Meu de la voi şi împotriva voastră, Eu, Domnul, voi da drumul pic cu pic la mânia care merge înaintea venirii Mele ca să-Mi cureţe calea de cei necredincioşi. Uitaţi-vă la semnele care aduc dureri şi la care le dau drumul odată cu mâna omului necredincios, care-şi mânuieşte armele împotriva voastră. Mi-e duhul foc, şi îl arunc peste pământ ca să cert cu el pe cei îngâmfaţi care nu se pleacă cu umilinţă înaintea strigătului Meu, care cheamă pe tot omul la pocăinţă şi la umilinţă. Nu vă temeţi. Eu sunt cu voi, iar Lucifer va fi păstrat pentru focul mâniei Mele ca şi cel de la început, care s-a ridicat cu semeţie peste Mine, iar Eu îl păstrez în lanţuri pentru ziua mâniei Mele. Lanţuri de foc pregătesc pentru cei ce nu se umilesc ca să Mă ştie de Dumnezeu, căci sunt cuvânt, şi acesta este numele Meu: Cuvântul. Amin, amin, amin.

Staţi cuminţi şi lăsaţi câinii să latre. Câinele din lanţ latră, că Eu, Domnul, am legat câinii, ca să vă apăr, fiilor, şi să staţi înaintea Mea ca să-Mi lucrez venirea şi cuvântul venirii Mele. Puţin, puţin, şi veţi fi căutaţi ca aurul cel mai de preţ, dar nu veţi fi găsiţi de cei ce au iubit aurul, şi veţi fi găsiţi de cei ce au crezut aşteptând venirea Mea. Puţin, puţin, şi mulţi Mă vor găsi cu voi şi se vor pleca înaintea cuvântului Meu, care s-a făcut sul şi carte la voi, fiindcă Eu am cuvântat, iar voi aţi dat fiinţă cărţii, şi s-a făcut cerul sul de carte, precum este scris în Scripturi. Vă am pe voi începătură a făpturilor Mele, şi veţi fi căutaţi şi veţi naşte şi veţi umple cerul şi pământul, şi veţi fi împărăţia cerurilor pe pământ. Puţin, puţin, şi se va arăta cerul pe pământ şi va vedea satana că sunt cu voi şi că am fost cu voi şi că voi aţi fost cu Mine şi nu v-a cunoscut nici pe voi şi nici pe Mine cu voi. Fiţi cuminţi, şi lăsaţi câinii să latre, că ei vestesc vrând-nevrând venirea Mea şi locul Meu de la voi, vestesc să se audă.

Ridicaţi-vă înaintea Mea rugându-vă în Duhul Adevărului, închinare adevărată, ca să împlinesc cuvintele voastre prin care voi pomeniţi înaintea Mea făgăduinţele pe care Eu le-am făcut în Scripturi şi în prooroci pentru zilele acestea, căci sunt venit cuvânt pentru vremea împlinirilor cu care vin. Vin, şi nu voi sta în cer şi nu voi tăcea, pentru că vin. Amin.

se distribuie gratuit

Ilustraţiile revistei:
lucrări de grafică, tapiserie, pictură şi sculptură ale Atelierului de creaţie creştin-ortodoxă
„Noul Ierusalim“ - Pucioasa